

Timen for Guds dom er kommet – nummer et

Dommen over de levende og den profetiske betydning af 11. september

Jeff Pippenger

2024-12-18

I ganske lang tid, ja faktisk lige siden umiddelbart efter 11. september, har vi konsekvent lært, at dommen over de levende begyndte den 11. september. Vi forstod dette forhold ud fra en mangfoldighed af bibelske vidnesbyrd, som bekræftede det fra helt forskellige vinkler. Siden juli 2023 har vi forstået endnu flere detaljer om dommen over de levende, som begyndte den 11. september, sammenlignet med de detaljer, der blev opdaget kort efter 11. september. Hvorfor begyndte dommen over de levende den 11. september? Hvad er den bibelske dom over de levende?

I det første kapitel i Johannes' Åbenbaring er det væsentligste kendetegn, der fremhæves ved Kristus, at Han er Alfa og Omega, Begyndelsen og Enden, den Første og den Sidste. Han giver et eksempel på netop denne egenskab ved sin karakter, da Han befalede Johannes at skrive om de ting, som var, og derved ville Johannes også skrive om de ting, som skulle komme. Jesus anskueliggør altid enden ved begyndelsen. Det er, hvem Han er.

Bibelen identificerer Jesus som Ordet. Den første bog i Bibelen, Første Mosebog, betyder „begyndelse“. Bibelens sidste bog er Johannes' Åbenbaring, og de sandheder, som først fremstilles i Første Mosebog, behandles i Johannes' Åbenbaring. Første Mosebog er Alfa, og Johannes' Åbenbaring er Omega, og sammen er de Ordet, og Ordet er Jesus, som er Alfa og Omega. Guds signatur, eller Hans navn, er skrevet ind i hvert afsnit af bibelsk profeti. Denne signatur bekræfter, at lyset i afsnittet er sandhed.

Hvis en fortolkning af et profetisk skriftsted ikke bærer Guds signatur, som er hans navn, som er hans karakter, da er fortolkningen urigtig. Der er andre prøver, som bør bringes i anvendelse, når man fortolker Guds profetiske Ord, men hvilken prøve et menneske end måtte anvende, bør prøven være defineret inden for Guds Ord. Hvis der ikke findes menneskeskabte prøver, findes der færre menneskeskabte fortolkninger. Så hvorfor? Og hvad? Er den bibelske dom over de levende, som begyndte den 11/9?

Når Kristus fremstiller sig selv i Åbenbaringens bog, identificerer Han sig selv som begyndelsen og enden og bruger profeten Johannes til at anskueliggøre, hvad denne egenskab ved Hans karakter repræsenterer. Han identificerer hele bogens budskab som en åbenbaring af sig selv. Han befaler Johannes at skrive det, som dengang eksisterede i Johannes' verden, og derved skulle Johannes nedtegne det, som skal ske ved verdens ende. Johannes var en af de tolv ledere ved den kristne kirkes begyndelse, og Johannes anskueliggør derfor afslutningen på den kristne kirke, repræsenteret ved de hundrede og fireogfyre tusinde og den store skare i Åbenbaringen kapitel syv.

Den bibelske logik er denne: Jesus er Ordet, ved hvilket alle ting blev skabt, Ordet, som altid har eksisteret hos sin Fader, og Han er også Bibelen, for Han er Guds Ord. Det første kendetegn ved

Kristi karakter, som introduceres i Guds Ords sidste budskab, er, at Han anskueliggør enden på en ting ved begyndelsen af netop den samme ting. Hvis denne sandhed om Guds karakter ikke anvendes på en persons studium af Bibelen, kan vedkommende ikke i sandhed vide, hvad de levendes dom er, og hvorfor den begyndte den 11. september, og vigtigere endnu, hvorfor den næsten er forbi.

Som et eksempel på princippet om Alfa og Omega er det gamle Israel et forbillede på det moderne Israel, hvilket er en profetisk sandhed, som også kan udtrykkes således, at det bogstavelige Israel er et forbillede på det åndelige Israel. Uanset hvordan det måtte udtrykkes, har både det gamle bogstavelige Israel og det moderne åndelige Israel en begyndelseshistorie og en afslutningshistorie. Tre af de fire historier ligger i fortiden, og vi befinder os nu i den fjerde og sidste historie.

De tre forgangne historiske forløb repræsenterer tre vidner om den sidste generation i jordens historie. Disse tre forgangne historiske forløb identificerer den generation, som i Johannes' Åbenbaring fremstilles som de hundrede og fireogfyrre tusinde. Der findes andre profetiske historiske linjer, som også omhandler de hundrede og fireogfyrre tusinde, men tallet hundrede og fireogfyrre tusinde rummer den profetiske symbolik, at de hundrede og fireogfyrre tusinde er dem, som profetisk fremstilles ved at multiplicere de tolv stammer i det gamle, bogstavelige Israel med de tolv disciple i det moderne, åndelige Israel.

Som et andet eksempel på Alfa og Omega repræsenterer de tre engle i Åbenbaringen kapitel fjorten en begyndelses- og afslutningshistorie. Den milleritiske bevægelse repræsenterer begyndelseshistorien for de tre engle, og bevægelsen med de hundrede og fireogfyrre tusinde repræsenterer historien ved afslutningen af den tredje engels budskab. Alfa-bevægelsen forkyndte åbningen af den undersøgende dom den 22. oktober 1844. Omega-bevægelsen forkyndte åbningen af dommen over de levende og identificerede dens begyndelse som 9/11.

Et tredje eksempel på Alfa og Omega, som let kan stadfæstes ved inspirationen, er, at i begyndelsen, i milleritternes alfa-bevægelse, blev lignelsen om de ti jomfruer opfyldt til punkt og prikke. Søster White identificerer milleritternes historie i bogen Den store strid i sammenhæng med, at denne lignelse blev opfyldt på den tid. Hun lærer, at omega-bevægelsen af de hundrede og fireogfyrre tusinde ligeledes vil opfylde lignelsen om de ti jomfruer til punkt og prikke. Tre korte vidnesbyrd om Kristus, der identificerer enden med begyndelsen.

Ved begyndelsen af det gamle Israel indgik Herren en pagt med hebræerne, sådan som dette blev fremstillet ved blodet på dørstolperne, hvilket naturligvis er den allerførste omtale af Midnatsråbet i Guds Ord. Dåben er et symbol på et pagtsforhold til Kristus, og Paulus lærer os, at hebræerne, som drog ud af Egypten, alle blev døbt »i skyen og i havet«. Da de var kommet over havet, fik de manna, hvilket blandt andet er et symbol på syvendedagssabbatten i den sammenhæng, at den er en prøve.

„Mannaen“ repræsenterer deres første prøve, og da de svigtede deres tiende og sidste prøve, idet de forkastede Josvas og Kalebs budskab, forkastede Herren dem derpå som sit pagtsfolk og indgik pagt med Josva og Kaleb. Da de omsider gik ind i det forjættede land, blev omskærelsens ritus ikke udført på de mænd, som var født i løbet af de fyrre år, for ritussen blev ophævet ved

Kadesj-oprøret og genindført ved Kadesj umiddelbart før indgangen. Dette er et kendetegn på Alfa og Omega.

De fyrre års vandring i ørkenen begyndte med oprøret mod Josvas og Kalebs budskab, og den endte med, at Moses i oprør slog på Klippen og således fejlagtigt fremstillede Guds karakter og værk. Begyndelsen af det gamle Israel illustrerer enden på det gamle Israel.

Ved afslutningen på det gamle Israel kom Jesus som „Pagts sendebud“ i Malakias kapitel tre for at stadfæste „pagten“ med de mange i én uge, til opfyldelse af Daniels kapitel ni. Som Pagts sendebud indgik Kristus pagt med den kristne kirke netop i den historie, hvor Han gik den tidligere pagts folk forbi. Ved begyndelsen af det gamle Israel som Guds pagtsfolk gik Herren et tidligere pagtsfolk forbi og indgik pagt med et nyt udvalgt folk. Han gjorde nøjagtig det samme ved afslutningen på det gamle Israel.

Et symbol på en pagt er ægteskabet, og fra Kristi fødsel og indtil Jerusalems ødelæggelse i år 70 e.Kr. fremstiller profetien en gradvis skilsmisse mellem Gud og det gamle, bogstavelige Israel. Så hvornår trådte skilsmissen faktisk i kraft: ved hans fødsel, ved hans død, ved steningen af Stefanus eller ved Jerusalems ødelæggelse?

Imidlertid søgte tilbedere fra alle nationer til det tempel, som var blevet indviet til tilbedelsen af Gud. Strålende af guld og kostbare stene var det et syn af skønhed og storhed. Men Jehova fandtes ikke længere i dette yndige palads. Israel havde som nation skilt sig fra Gud. Da Kristus, nær afslutningen af Sin jordiske tjeneste, for sidste gang betragtede templets indre, sagde Han: »Se, eders hus lades eder øde.« Matthæus 23,38. Hidtil havde Han kaldt templet Sin Faders hus; men da Guds Søn gik ud fra disse mure, blev Guds nærvær for stedse trukket bort fra det tempel, der var bygget til Hans ære.« Apostlenes Gerninger, 145.

Dagen efter det triumferende indtog forkyndte Kristus, at jødens hus var øde, og skilsmissen blev fuldbyrdet. Således blev skilsmissen fuldbyrdet, da solen gik ned på dagen for det triumferende indtog.

„Jerusalem havde været barnet for Hans omsorg, og ligesom en øm fader sørger over en vildfaren søn, således græd Jesus over den elskede stad. Hvordan kan jeg opgive dig? Hvordan kan jeg se dig hengiven til ødelæggelse? Må jeg lade dig gå for at fylde dit misgernings bæger? Én sjæl har en sådan værdi, at verdener i sammenligning med den synker ned i betydningsløshed; men her var et helt folk ved at gå fortabt. Når den hastigt synkende sol i vest skulle forsvinde for himlens blik, ville Jerusalems nådetid være til ende. Mens processionen standsede på Oliebjergets skråning, var det endnu ikke for sent for Jerusalem at omvende sig. Barmhjertighedens engel foldede da sine vinger for at stige ned fra den gyldne trone og vige pladsen for retfærdigheden og den hastigt kommende dom. Men Kristi store kærlighedshjerte bad endnu for Jerusalem, som havde hånet Hans miskundhed, ringeagtet Hans advarsler og stod rede til at besudle sine hænder med Hans blod. Hvis Jerusalem blot ville omvende sig, var det endnu ikke for sent. Mens den nedgående sols sidste stråler endnu hvilede over tempel, tårn og spir, ville da ikke en god engel lede hende til Frelserens kærlighed og afvende hendes dom? Skønne og uhellige stad, som havde stenet profeterne, som havde forkastet Guds Søn, som ved sin ubodfærdighed lænkede sig selv i trædommens lænker, — hendes nådetid var næsten

forbi!“

“Atter taler Guds Ånd til Jerusalem. Før dagen er omme, aflægges endnu et vidnesbyrd om Kristus. Vidnesbyrdets røst løftes og svarer på kaldet fra en profetisk fortid. Hvis Jerusalem vil høre kaldet, hvis hun vil tage imod Frelseren, som drager ind gennem hendes porte, kan hun endnu blive frelst.

„Efterretninger er nået Jerusalems herskere om, at Jesus nærmer sig byen med en stor menneskemængde. Men de byder ikke Guds Søn velkommen. I frygt går de ud for at møde ham i håb om at sprede skaren. Idet processionen er ved at drage ned ad Oliebjerget, bliver den standset af herskerne. De spørger om årsagen til den stormende jubel. Mens de spørger: »Hvem er dette?«, besvarer disciplene, fyldt af inspirationens ånd, dette spørgsmål. I veltalende toner gentager de profetierne om Kristus:“

„Adam vil fortælle dig: Det er kvindens sæd, som skal knuse slangens hoved.“

„Spørg Abraham, og han vil sige dig: Det er »Melkisedek, konge af Salem«, fredens konge. 1 Mosebog 14,18.“

„Jakob vil sige dig: Han er Shilo fra Judas stamme.“

„Esajas vil fortælle dig: ‘Immanuel,’ ‘Underfuld, Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Fredsfyrste.’ Esajas 7,14; 9,6.“

„Jeremias vil fortælle dig: Davids gren, »Herren vor retfærdighed.« Jeremias 23,6.”

„Daniel vil fortælle dig: Han er Messias.“

„Hoseas vil sige dig, at han er ‘Herren, Hærskarers Gud; Herren er hans ihukommelse.’ Hoseas 12:5.“

„Johannes Døberen vil sige jer: Han er ‘Guds Lam, som bærer verdens synd bort.’ Johannes 1,29.”

„Den store Jehova har fra sin trone kundgjort: ‘Dette er min elskede Søn.’ Matthæus 3,17.

„Vi, hans disciple, erklærer: Dette er Jesus, Messias, livets fyrste, verdens Forløser.“

„Og mørkets magters fyrste anerkender Ham og siger: ,Jeg ved, hvem Du er, Guds Hellige.’ Mark 1,24.“ The Desire of Ages, 577–579.

Historien om Kristi triumferende indtog var et forbillede på historien om Midnatsråbet i Milleritternes tidsperiode. Passagen fra Søster White viser, at da indtoget begyndte, kom folket under Helligåndens inspiration, og dernæst standsede Kristus op og græd over Jerusalem. Derefter fortsatte Han indtoget og blev så konfronteret af den jødiske ledelse. Jeg ønsker at isolere visse kendetegn ved denne beretning for at identificere vejmærker, som gentages i Milleritternes historie. Men først vil jeg fremføre en pointe om begyndelsen og afslutningen. Det, vi netop har citeret fra Søster White, udgør afslutningen på et kapitel, og indledningen til det næste kapitel siger følgende.

Kristi triumferende indtog i Jerusalem var den svage forudskygning af hans komme i himmelens skyer med kraft og herlighed, omgivet af englenes triumf og de helliges glædesjubil. Da skal Kristi ord til præsterne og farisæerne blive opfyldt: »I skal fra nu af ikke se mig, før I siger: Velsignet være han, som kommer i Herrens navn.« Matthæus 23,39. I profetisk syn blev Zakarias vist denne dag med den endelige sejr; og han så også den dom, der skulle ramme dem, som ved det første komme havde forkastet Kristus: »De skal se hen til mig, som de har gennemboret, og de skal sørge over ham, som man sørger over sin eneste søn, og de skal være i bitter klage over ham, som man er i bitter klage over sin førstefødte.« Zakarias 12,10. Denne scene forudså Kristus, da han så byen og græd over den. I Jerusalems timelige ødelæggelse så han den endelige undergang for det folk, der var skyldige i Guds Søns blod.

Disciplene så jødernes had til Kristus, men de så endnu ikke, hvad den ville føre til. De forstod endnu ikke Israels sande tilstand og fattede heller ikke den gengældelse, der skulle komme over Jerusalem. Dette åbenbarede Kristus for dem ved en betydningsfuld anskuelsesundervisning.

„Den sidste appel til Jerusalem havde været forgæves. Præsterne og rådsherrerne havde hørt fortidens profetiske røst genlyde fra skaren som svar på spørgsmålet: „Hvem er denne?“ men de anerkendte den ikke som Inspirationens røst. I vrede og forundring søgte de at bringe folket til tavshed. Der var romerske officerer i mængden, og over for dem angav Hans fjender Jesus som anfører for et oprør. De fremstillede det sådan, at Han stod i begreb med at tage templet i besiddelse og herske som konge i Jerusalem.“ The Desire of Ages, 580.

Det, jeg ikke ønskede at lade gå tabt, er, at Kristi triumftog ind i Jerusalem ikke blot er et forbillede på Midnatsråbet i milleritternes historie, men også på verdens ende. Det er forbundet med Kristi genkomst ved begyndelsen af årtusindet i Åbenbaringen kapitel tyve og også med hans genkomst sammen med det nye Jerusalem ved slutningen af årtusindet. Det er også forbundet med de ugudeliges død ved hans andet komme og deres endelige dom ved slutningen af årtusindet. Indledningen til det sidste afsnit lyder: „Den sidste appel til Jerusalem havde været forgæves. Præsterne og rådshererne havde hørt fortidens profetiske røst gentaget af skaren som svar på spørgsmålet: ‘Hvem er dette?’ men de antog den ikke som Inspirationens røst.“

Den sidste appel var forgæves, og appellen blev fremstillet som „fortidens profetiske stemme“. Mængden på Kristi tid forkastede deres sidste appel, for de forkastede Jeremias råd om at vende tilbage til de gamle stier. De afviste også metodologien „linje på linje“, for disciplene havde besvaret spørgsmålet: „Hvem er denne?“ ved at sammenføre flere vidner, linje på linje, lidt her og lidt der.

Da Kristus begynder indtoget i Jerusalem, standser Han undervejs. Det begynder med profetiens opfyldelse, idet disciplene skaffer æslet, som Kristus skal ride på. Han havde aldrig redet på et dyr, og dyret havde aldrig været redet. Logikken peger på et mirakel, for hvilket dyr tillader en rytter første gang, og hvem ved, hvordan man skal beherske ridning på et æsel, som aldrig før har gjort det. Dette svarer til, da filistrene lagde et offer på vognen sammen med Arken og spændte to køer for, som begge havde diende kalve, og som aldrig før havde trukket en vogn, og de forlod straks kalvene og begyndte rejsen for at føre Arken tilbage til hebræerne. Arken er på vej til Jerusalem,

og da David endelig bringer den ind i Jerusalem, foregreb han i forbilledlig skikkelse Kristi triumferende indtog.

Da Kristus først er på æslet, begynder folket at kantstille vejen med deres kapper, hugge palmegrene af, og råbene lyder: »Hosianna Davids Søn! Velsignet være han, som kommer i Herrens navn! Hosianna i det højeste!« (Mattæus 21:9) Lederne gør modstand og kræver, at Jesus skal bringe skaren til tavshed. De går videre, og Jesus standser for at græde over den fortabte menneskehed, repræsenteret ved Jerusalem. Derefter fortsætter processionen, og lederne griber endnu en gang ind og forlanger at få at vide, hvem Jesus er. Da svarer disciplene med profeternes vidnesbyrd, linje på linje.

Den historie, vi nu betragter, blev forudgået af Lazarus' opvækkelse, som markerer den første skuffelse i den profetiske linje, der er illustreret i lignelsen om de ti jomfruer, og af Uzzas berøring af Arken i linjen om Davids triumferende indtog i Jerusalem. Den første skuffelse er forbundet med en tøvenstid, og Kristus tøvede, da han først hørte, at Lazarus var syg, ligesom David tøvede ved at lade Arken blive dér, hvor Uzza døde, indtil han senere hentede den. Lazarus døde og blev derefter opvakt. Lazarus er den, som derefter leder æslet, som Jesus rider på, ind i Jerusalem.

I Milleritternes historie ankom den anden engel den 19. april 1844 ved den første skuffelse, som markerede begyndelsen på forsinkelsens tid. Derefter begyndte Samuel Snow gradvist at udvikle Midnatsråbets budskab. Den gradvise udvikling af dette budskab fremstilles ved Kristi indtog i Jerusalem. Fremadskriden i Snøws arbejde fremstilles også i Arkens vandringer, fra filistrene til vognen, til Uzza og til sidst ind i Jerusalem.

Indtoget indledes med folkets proklamation, da lederne sagde til Kristus, at han skulle bringe skaren til tavshed; derpå følger Kristi gråd, og derefter disciplenes proklamation, da de forhærdede ledere spurgte, hvem Kristus var. Åbenbarelsen af inspiration i folket, som frembragte det første svar fra de forhærdede ledere, gentages af disciplene, idet de fremførte „linje på linje“ en mangfoldighed af profetiske vidner fra fortiden. Da solen gik ned den dag, blev det gamle Israel skilt fra Gud.

I denne beretning oplyses vi om, at disciplene ikke “forstod den gengældelse, som skulle ramme Jerusalem.” Den “gengældelse”, som skulle “ramme Jerusalem”, blev anskueliggjort for disciplene ved “en betydningsfuld anskuelsesundervisning.” Den betydningsfulde anskuelsesundervisning var forbandelsen af figentræet. Jerusalems ødelæggelse, som disciplene endnu ikke forstod, blev anskueliggjort ved forbandelsen af figentræet, og også ved den lignelse, som Kristus tidligere havde undervist om angående figentræet.

Advarslen gælder til alle tider. Kristi handling, da han forbandede det træ, som hans egen kraft havde skabt, står som en advarsel til alle kirker og til alle kristne. Ingen kan leve Guds lov uden at tjene andre. Men der er mange, som ikke udlever Kristi barmhjertige, uselviske liv. Nogle, som anser sig selv for fremragende kristne, forstår ikke, hvad tjeneste for Gud består i. De planlægger og stræber efter at behage sig selv. De handler kun med sig selv for øje. Tiden har kun værdi for dem, for så vidt de kan samle til sig selv. I alle livets forhold er dette deres mål. Ikke for andre, men for sig selv tjener de. Gud skabte dem til at leve i en verden, hvor

uselvisk tjeneste må udføres. Han bestemte, at de på enhver mulig måde skulle hjælpe deres medmennesker. Men selvet fylder så meget, at de ikke kan se andet. De har ingen forbindelse med menneskeheden. De, som således lever for sig selv, er som figentræet, der gav sig ud for alt muligt, men var uden frugt. De iagttager gudsdyrkelsens former, men uden omvendelse eller tro. I bekendelsen ærer de Guds lov, men lydigheden mangler. De siger, men gør ikke. I den dom, der blev udtalt over figentræet, viser Kristus, hvor afskyeligt dette tomme skin er i hans øjne. Han erklærer, at den åbenlyse synder er mindre skyldig end den, der bekender at tjene Gud, men som ikke bærer frugt til hans ære.

"Lignelsen om figentræet, fremsat før Kristi besøg i Jerusalem, stod i direkte forbindelse med den lære, Han gav ved at forbande det frugtesløse træ." Jesu liv, 584.

Efter den sidste konfrontation med lederne trak Jesus sig tilbage for at bede gennem natten, og da han om morgenen gik forbi figentræet, forbandede han det.

»Det var ikke tiden for modne figer, undtagen i visse egne; og på højderne omkring Jerusalem kunne man med rette sige: 'Tiden for figer var endnu ikke kommet.' Men i den frugthave, som Jesus kom til, syntes ét træ at være forud for alle de andre. Det var allerede dækket af blade. Det er figentræets natur, at den voksende frugt viser sig, før bladene folder sig ud. Derfor gav dette træ, som stod i fuldt løv, løfte om veludviklet frugt. Men dets udseende var bedragerisk. Da Jesus undersøgte dets grene, fra den nederste gren til den øverste kvist, fandt han 'ikke andet end blade.' Det var en masse prangende løv, intet mere.«

Kristus udtalte over det en sønderknusende forbandelse. »Ingen må nogen Sinde herefter æde Frugt af dig,« sagde Han. Næste Morgen, da Frelseren og Hans Disciple atter var på Vej til Staden, tiltrak de udtørrede Grene og hængende Blade sig deres Opmærksomhed. »Mester,« sagde Peter, »se, Figentræet, som Du forbandede, er visnet bort.«

Kristi handling, da Han forbandede figentræet, havde forbløffet disciplene. Den forekom dem ulig Hans veje og gerninger. Ofte havde de hørt Ham erklære, at Han ikke var kommet for at dømme verden, men for at verden ved Ham skulle frelses. De erindrede Hans ord: »Menneskesønnen er ikke kommet for at ødelægge menneskers liv, men for at frelse dem.« Luk. 9:56. Hans underfulde gerninger var blevet udført for at genoprette, aldrig for at ødelægge. Disciplene havde kun kendt Ham som Genopretteren, Lægen. Denne handling stod alene. Hvad var dens hensigt? spurgte de.

Gud »har lyst til miskundhed«. »Så sandt jeg lever, siger den Herre Gud, har jeg ikke behag i den ugudeliges død.« Mika 7,18; Ezekiel 33,11. For Ham er ødelæggelsens gerning og dommens forkyndelse en »fremmed gerning«. Esajas 28,21. Men det er i miskundhed og kærlighed, at Han løfter sløret fra fremtiden og åbenbarer for mennesker følgerne af en syndig vandel.

»Forbandelsen af figentræet var en handlingens lignelse. Det golde træ, som pralede med sit prangende løv lige for Kristi ansigt, var et symbol på den jødiske nation. Frelseren ønskede at gøre årsagen til og visheden om Israels undergang klar for sine disciple. Til dette formål tillagde Han træet moralske egenskaber og gjorde det til udlægger af guddommelig sandhed. Jøderne stod frem adskilt fra alle andre nationer og bekendte troskab mod Gud. De var blevet

særligt begunstiget af Ham, og de gjorde krav på retfærdighed frem for ethvert andet folk. Men de var fordærvet af kærligheden til verden og af vindingens griskhed. De pralede af deres kundskab, men de var uvidende om Guds krav og fulde af hykleri. Ligesom det golde træ bredte de deres prangende grene opad, frodige i ydre fremtoning og skønne for øjet, men de bar »intet uden blade«. Den jødiske religion, med sit prægtige tempel, sine hellige altre, sine mitrabærende præster og sine indtryksfulde ceremonier, var i sandhed skøn i ydre fremtræden, men ydmyghed, kærlighed og godgørenhed manglede.” The Desire of Ages, 581, 582.

Vi begyndte med at rejse to spørgsmål, som vi er i færd med at besvare. Disse spørgsmål var: „Hvorfor begyndte de levendes dom den 11. september? Hvad er den bibelske dom over de levende?“

De få profetiske linjer, som vi netop har opstillet, er bibelske vidnesbyrd om dommen over de levende. Disse profetiske linjer omhandler langt mere end blot dommens „A, B, C”, men vi besvarer først spørgsmålene om 9/11 og dommen over de levende.

“‘Jeg skuede,’ siger profeten Daniel, ‘indtil troner blev sat frem, og den Gamle af Dage satte sig; Hans klædning var hvid som sne, og håret på Hans hoved som ren uld; Hans trone var ildsluer, og dens hjul var brændende ild. En strøm af ild udgik og kom frem foran Ham; tusind tusinder tjente Ham, og ti tusinde gange ti tusinde stod foran Ham: retten blev sat, og bøgerne blev åbnet.’ Daniel 7:9, 10, R.V.

Således blev for profetens syn fremstillet den store og højtidelige dag, da menneskers karakter og liv skulle føres frem til prøvelse for hele jordens Dommer, og enhver skulle gives gengæld „efter sine gerninger“. Den Gamle af Dage er Gud Faderen. Salmisten siger: „Før bjergene blev født, og før Du dannede jorden og verden, fra evighed til evighed er Du Gud.“ Salme 90:2. Det er Ham, al værsens kilde og al lovs udspring, som skal have forsædet ved dommen. Og hellige engle som tjenere og vidner, i tal „ti tusind gange ti tusind, og tusinders tusinder“, er til stede ved denne store domstol.

“‘Og se, en som lignede Menneskesønnen, kom med himlens skyer og kom hen til den Gamle af Dage, og de førte Ham frem for Ham. Og der blev givet Ham herredømme og herlighed og et rige, så alle folk, nationer og tungemål skulle tjene Ham; Hans herredømme er et evigt herredømme, som ikke skal forgå.’ Daniel 7:13, 14. Kristi komme, som her beskrives, er ikke Hans andet komme til jorden. Han kommer til den Gamle af Dage i himlen for at modtage herredømme og herlighed og et rige, som vil blive givet Ham ved afslutningen af Hans gerning som mellemmand. Det er dette komme, og ikke Hans andet komme til jorden, der i profetien blev forudsagt til at finde sted ved afslutningen af de 2300 dage i 1844. Ledsaget af himmelske engle går vor store Ypperstepræst ind i det Allerhelligste og træder der frem i Guds nærhed for at udføre de sidste handlinger i sin tjeneste på menneskets vegne—at udføre den undersøgende doms gerning og at gøre soning for alle dem, der viser sig at være berettigede til dens velsignelser.

“I den forbilledlige tjeneste havde kun de, som var kommet frem for Gud med bekendelse og omvendelse, og hvis synder gennem syndofferets blod var blevet overført til helligdommen, del i forsoningsdagens tjeneste. Således er det på den store dag for den endelige forsoning og

den undersøgende dom kun dem, der bekender sig til at være Guds folk, hvis sager tages under behandling. De ugudeliges dom er et særskilt og adskilt værk og finder sted på et senere tidspunkt. 'For tiden er inde, da dommen skal begynde med Guds hus; men begynder den først med os, hvad skal enden da blive for dem, som ikke er lydige mod evangeliet?' 1 Peter 4:17."

"Bøgerne i himmelen, hvori menneskenes navne og gerninger er optegnede, skal danne grundlag for dommens afgørelser. Profeten Daniel siger: 'Retten blev sat, og bøgerne blev åbnet.' Johannes, åbenbareren, tilføjer i sin skildring af den samme scene: 'En anden bog blev åbnet, som er livets bog; og de døde blev dømt efter det, som stod skrevet i bøgerne, efter deres gerninger.' Åbenbaringen 20:12.

"Livets bog indeholder navnene på alle, som nogen sinde er trådt ind i Guds tjeneste. Jesus bød sine disciple: 'Glæd jer over, at jeres navne er skrevet i himlene.' Luk. 10:20. Paulus taler om sine trofaste medarbejdere, 'hvis navne står i livets bog'. Fil. 4:3. Daniel, idet han skuer frem til 'en trængselstid, som der aldrig har været mage til', erklærer, at Guds folk skal blive frelst, 'enhver, som findes indskrevet i bogen'. Og åbenbareren siger, at kun de skal gå ind i Guds stad, hvis navne 'er skrevet i Lammets livets bog'. Dan. 12:1; Åb. 21:27."

„En ihukommelsesbog“ skrives for Gud, hvori de gode gerninger af „dem, der frygtede Herren, og som tænkte på hans navn“, er optegnede. Malakias 3:16. Deres trosord, deres kærlighedsgerninger, er indskrevet i himlen. Nehemias henviser til dette, når han siger: „Kom mig i hu, min Gud, ... og udslet ikke mine gode gerninger, som jeg har gjort for min Guds hus.“ Nehemias 13:14. I Guds ihukommelsesbog foreviges enhver retfærdig gerning. Der optegnes trofast enhver modstået fristelse, ethvert overvundet onde, ethvert ord af øm medlidenhed, som er blevet udtalt. Og enhver offerhandling, enhver lidelse og sorg, som er udholdt for Kristi skyld, bliver optegnet. Salmisten siger: „Du har talt mine omflakken; kom mine tårer i din flaske; står de ikke i din bog?“ Salme 56:8.

Der findes også en optegnelse over menneskenes synder. »For Gud skal bringe enhver gerning frem for dommen med alt det skjulte, enten det er godt eller ondt.« »Hvert tomt ord, som mennesker taler, skal de gøre regnskab for på dommens dag.« Frelseren siger: »Efter dine ord skal du retfærdiggøres, og efter dine ord skal du fordømmes.« Prædikeren 12:14; Matthæus 12:36, 37. De hemmelige hensigter og motiver træder frem i den ufejlbarlige optegnelse; for Gud »skal bringe det skjulte i mørket for lyset og gøre hjertets råd åbenbare«. 1 Korintherbrev 4:5. »Se, det står skrevet foran Mig, ... både jeres misgerninger og jeres fædres misgerninger tillige, siger Herren.« Esajas 65:6, 7.

„Ethvert menneskes gerning føres til eftersyn for Gud og registreres for troskab eller utroskab. Ud for hvert navn i himlens bøger indføres med frygtelig nøjagtighed hvert forkert ord, hver selvsk handling, enhver uopfyldt pligt og enhver hemmelig synd, tillige med al listig forstillelse. Himmelsendte advarsler eller irettesættelser, som er blevet forsømt, spildte øjeblikke, ubenyttede anledninger, den indflydelse, der er øvet til godt eller til ondt, med dens vidtrækkende følger, alt optegnes af den registrerende engel."

„Guds lov er den målestok, hvormed menneskers karakter og liv vil blive prøvet i dommen. Den vise siger: 'Frygt Gud og hold hans bud; for dette gælder alle mennesker. For Gud vil

bringe hver gerning frem for dommen.' Prædikeren 12:13, 14. Apostlen Jakob formaner sine brødre: 'Tal således og handl således som de, der skal dømmes efter frihedens lov.' Jakob 2:12."

„De, som i dommen ‘agtes værdige’, skal have del i de retfærdiges opstandelse. Jesus sagde: ‘De, som agtes værdige til at få del i den verden og i opstandelsen fra de døde, ... er englene lige, og de er Guds børn, idet de er opstandelsens børn.’ Luk. 20:35, 36. Og videre erklærer han, at ‘de, som har gjort det gode’, skal komme frem ‘til livets opstandelse’. Joh. 5:29. De retfærdige døde vil ikke blive oprejst før efter den dom, hvor de agtes værdige til ‘livets opstandelse’. Derfor vil de ikke være personligt til stede ved domstolen, når deres optegnelser granskes, og deres sager afgøres.“

„Jesus vil fremtræde som deres talsmand for at føre deres sag frem for Gud. ‘Hvis nogen synder, har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige.’ 1 Johannes 2:1. ‘Thi Kristus gik ikke ind i en helligdom, som er gjort med hænder og kun er et billede af den sande, men ind i selve himmelen for nu at træde frem for Guds åsyn for vor skyld.’ ‘Derfor kan han også fuldt ud frelse dem, som ved ham kommer til Gud, eftersom han altid lever til at gå i forbøn for dem.’ Hebræerne 9:24; 7:25.

"Når optegnelsernes bøger åbnes i dommen, bliver livet for alle, som har troet på Jesus, taget op til gennemgang for Gud. Begyndende med dem, der først levede på jorden, fremlægger vor Talsmand hver efterfølgende generations sag og afslutter med de levende. Hvert navn nævnes, hver sag undersøges nøje. Navne godkendes, navne forkastes. Når nogen har syndet stående tilbage i optegnelsernes bøger, som ikke er angret og ikke er tilgivet, vil deres navne blive udsløjet af livets bog, og optegnelsen over deres gode gerninger vil blive slettet af Guds ihukommelses bog. Herren erklærede over for Moses: 'Den, som har syndet imod Mig, ham vil Jeg udsløje af Min bog.' 2 Mosebog 32:33. Og profeten Ezekiel siger: 'Når den retfærdige vender sig bort fra sin retfærdighed og gør uret, ... skal al den retfærdighed, han har øvet, ikke ihukommes.' Ezekiel 18:24." Den store strid, 479–483.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse og besvare de spørgsmål, der er blevet rejst, i den næste artikel i denne serie.